

page

ตัวตอนที่แท้จริง

친밀한 이방인

ซองฮันอา

เขียน

มินตรา อินทรารัตน์

แปล

“เธอยื่นมือที่พอมแห้งออกไปเปิดหนังสือเรื่องอับปางอีกครั้ง

แตกต่างไปจากครั้งก่อน

คราวนี้เธออ่านแต่ละบรรทัดประหนึ่งกำลังขบเคี้ยวกลืนแต่ละคำเข้าไป

นั่นช่างเหมือนเรื่องราวของตัวเธอเอง

เหมือนกับเขียนความรู้สึกลึกลับๆ ในใจของเธอลงไป”

- ซองฮันอา

ภาสกร อดิสรานนท์ แปล

คำแนะนำนักพิมพ์

เชื่อว่าจะมีสักช่วงหนึ่งในชีวิตที่เราเฝ้าครุ่นคิดถึง “ตัวตน” ของตัวเอง สงสัยว่าเราเป็นใครกันแน่ แล้วต้องใช้ชีวิตแบบไหน หลายครั้งเราจึงมองชีวิต “คนอื่น” เป็นเยี่ยงอย่าง และทราบดีว่า บางสิ่งมาสร้างความเป็นตัวเรา...แต่ถ้าเราไม่ได้เพียงแค่หยิบจับ หรือเลียนแบบไลฟ์สไตล์กับวิถีคิดล่ะ เราดันสวมรอยทั้งชื่อ ฐานะ ไปจนถึงภูมิหลังชีวิตของเขา เราลวงคนรอบข้างและตัวเองจนเชื่อว่า เราได้ “กลายเป็น” เขา แล้วตัวตนของเราจะยังมีอยู่จริงหรือไม่

ตัวตนที่แท้จริง จะพาเราไปสัมผัสชีวิตของผู้หญิงที่เลือก จะกลายเป็นคนอื่น ผู้หญิงอย่างอียูมี หรือในอีกหลายชื่อเรียกและ บทบาทในเรื่องราวนี้ เธอหายใจเข้าออกอยู่กับคำโกหก ตีมกีนกับ คำหลอกลวง หลับนอนกับชีวิตที่ขโมยมาใช้ แต่กองบรรณาธิการ ก็เชื่อเหลือเกินว่า เมื่อคุณได้อ่านชีวิตของเธอ คุณจะไม่สามารถ ลงดาบตัดสินเธอได้อย่างเต็มปาก แต่จะคับข้องใจเพราะรู้ว่าเธอ

ทำไปบนพื้นฐานการโยกหาและทะเยอทะยานไขว่คว้าชีวิตที่ดีขึ้น
อย่างที่มีมนุษย์คนหนึ่งพึงกระทำเพื่อตัวเอง

บรรดาตัวละครอื่นๆ ในเรื่องราวนี้ก็เช่นเดียวกัน ต่างล้วน
บิดเบือนท่าทีและปั้นแต่งคำพูดให้สวยหรู หลบหลีกหนีตัวตนที่
บิดเบี้ยวผิดรูปและไม่เป็นไปตามเส้นศีลธรรมของสังคม กลบฝัง
ธาตุแท้ของตัวเองและกลายเป็น “คนแบบที่อยากจะเป็น”

หลังอ่านจบ คุณอาจจะเข้าใจ ไม่เข้าใจ หรือไม่อยากเข้าใจ
สิ่งที่เกิดขึ้นในเรื่อง แต่สิ่งหนึ่งที่คุณคงย้อนกลับมาถามตัวเองก็คือ
ตัวตนที่เราเป็นในทุกเมื่อเชื่อนี้ เราหยิบยืมมาจากไหน มีความ
จริงแท้เพียงไร หรือเรากำลังอยากกลายเป็นใครสักคนอยู่หรือเปล่า

คำนำผู้แปล

ระหว่างอ่านเรื่องราวของตัวละครเอกในนิยายเรื่องนี้ ฉันเกิดคำถามว่าสิ่งที่ประกอบร่างขึ้นเป็นตัวตนของคนคนหนึ่งคืออะไร

หลายครั้งเรามักจะพูดถึงสภาพครอบครัว การเลี้ยงดู และเหตุการณ์ในวัยเด็กที่หล่อหลอมให้เราเป็นเราในวันนี้ขึ้นมา

ถ้าอย่างนั้นเมื่อผ่านพ้นวัยเด็ก เป็นอิสระจากการเลี้ยงดูของครอบครัวแล้ว ตัวตนของเราจะไม่เปลี่ยนแปลงไปแล้วอีกหรือเปล่า

ทุกตัวละครในหนังสือเล่มนี้ต่างแย่งกันตอบคำถามฉันด้วยการแสดงให้เห็นว่าตัวตนของคนเรายังคงได้รับการกะเทาะเจียรไนผ่านความเจ็บปวดร้าว ความปิติยินดี ความโศกเศร้าเสียใจ ความจนตรอกอย่างนับครั้งไม่ถ้วน แม้กระทั่งในตอนที่เราเติบโตขึ้นเป็นผู้ใหญ่แล้ว และคงจะเป็นอย่างนั้นต่อไปจนถึงลมหายใจสุดท้ายของชีวิต

คำถามที่ผุดขึ้นต่อมาในหัวของฉันคือ แท้จริงแล้ว อี๋ยุมีเป็นคนแบบไหน

หากพิจารณาเพียงการกระทำที่เห็นได้ด้วยตาเปล่า เราหลายคนคงจะเห็นพ้องต้องกันว่าอียูมีเป็นนักต้มตุ๋นลงโลก เป็นคนแบบที่ตนเองจะไม่มีวันเข้าใกล้หรือเดินบนเส้นทางเดียวกันอย่างแน่นอน

แต่เมื่อย้อนกลับไปมองความรู้สึกในจุดเริ่มต้น ฉันกลับพบว่าสิ่งที่อียูมีปรารถนาไม่ได้เป็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่หรือแตกต่างไปจากความต้องการของคนทั่วไปเลย อาจเพราะสักๆ แล้ว เราทุกคนมีความปรารถนาที่คล้ายคลึงกัน ตัวละครมากมายในนิยายเรื่องนี้ถึงได้มีจุดรวมเดียวกัน นั่นคือถูกดึงดูดให้เข้าไปข้องเกี่ยวกับอียูมี แม้ว่าพวกเขาจะมีตัวตนและสถานะทางสังคมที่แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิงก็ตาม

ฉันหวังว่าผู้อ่านจะได้ลองตั้งคำถามอื่นๆ และพบกับคำตอบที่ต้องการจากเรื่องราวของผู้คนธรรมดาเหมือนอย่างเราๆ ในนิยายเล่มนี้

มินตรา อินทรารัตน์

สารบัญ

1. เรืออัปปาง	1
2. นักเปียโนที่เป็นโรคซึมเศร้า	31
3. ไว้ก	59
4. ประกาศรับสมัครงาน	85
5. ไบร่บรองเท็จ	115
6. ชายชราและทะเล	155
7. แหล่งซ่อนตัว	183
8. อุณหภูมิที่ก้นทะเล	211
9. คำโกหกจอมปลอม	233
10. ศักยภาพของศูนย์	265

บทส่งท้ายจากผู้เขียน	284
เกี่ยวกับผู้เขียน	286
เกี่ยวกับผู้แปล	287

1.

เรืออัปปาง

เดือนมีนาคมที่ผ่านมา ขณะฉันอ่านหนังสือพิมพ์ ก็เห็นโฆษณาหนึ่งที่น่าสนใจ ประโยค ‘ตามหาคนที่เขียนหนังสือเล่มนี้’ จับจองพื้นที่เต็มหน้ากระดาษพร้อมเนื้อหาส่วนหนึ่งจากนิยาย แม้จะดูเหมือนโฆษณา ทว่าประโยคแรกกลับสะกดตาฉันในผาดเดียว ฉันอ่านต่อไปเรื่อยๆ โดยไม่คิดอะไร ครู่ต่อมาถึงจำได้นั่นคือนิยายที่ฉันเขียนเอง

ฉันสะดุ้งเฮือก หยิบแว่นตามาสวมแล้วลองอ่านเนื้อหาที่ตั้งแต่ต้นๆ อีกครั้ง ถ้าจำไม่ผิด นั่นเป็นนิยายเรื่องแรกที่ฉันตีพิมพ์โดยไม่ลงชื่อใดๆ เมื่อสิบกว่าปีก่อน หน้าปกสีดำที่มีชื่อเรื่อง *เรืออัปปาง* ผุดขึ้นมาในความทรงจำอย่างเลื่อนราง ฉันทำหนังสือเล่มนั้นขึ้นมาเพื่อส่งเข้าประกวดกับสำนักพิมพ์ ส่วนที่ไม่เปิดเผยชื่อก็เพราะอยากเพิ่มความลึกลับน่าค้นหา แต่ไม่มีใครสนใจหนังสือเล่มนั้นเลย ไม่มีบทวิจารณ์สักประโยค ไม่มีกระทั่งคำวิจารณ์ในแง่ลบด้วยซ้ำ

หลังจากเดวิดต์เป็นนักเขียน ฉันก็ไม่เคยเปิดเผยเลยว่าหนังสือเล่มนั้นเป็นผลงานเล่มแรกอย่างไม่เป็นทางการของฉัน และไม่คิดแม้แต่จะกลับไปปรับแก้ต้นฉบับอีก ตอนนั้นฉันใช้ชีวิตโดยลืมการมีอยู่ของหนังสือเล่มนั้นไปเสียสนิท ให้พูดก็คือเป็นหนังสือที่หายเข้าไปในความทรงจำส่วนลึกของฉันแล้ว

ฉันละสายตาจากหนังสือพิมพ์แล้วลุกขึ้น คำนวณทุกชอกทุกมมบนชั้นวางในห้องหนังสือ แต่ก็ไม่เจอหนังสือเล่มนั้นที่ไหนในบ้านเลย จำไม่ได้กระทั่งว่าหายไปตอนไหน หรือหายไปได้อย่างไร สามีเป็นคนเดียวที่ฉันให้ดูหนังสือเล่มนั้น ฉันอยากรถามเขาว่าจำนิยายเล่มนั้นได้ไหม แต่ตอนนี้เขาไม่ได้อยู่ข้างๆฉันแล้ว

สามีเดินทางไปอังกฤษเพื่อเป็นอาจารย์แลกเปลี่ยนตั้งแต่สามเดือนก่อน เวลาที่อังกฤษห่างกับเกาหลีแปดชั่วโมง ก่อนชีวิตคู่ของเราจะจบลงอย่างสมบูรณ์ เราตัดสินใจว่าจะลองใช้ชีวิตเหมือนกับเวลาที่จะต้องห่างกันเช่นนั้นดู ตอนนั้นถึงแม้เราจะอยู่ในบ้านด้วยกัน แต่เราต่างก็เฉยชาใส่กันเหมือนเวลามองเฟอร์นิเจอร์หรือข้าวของ หากคนหนึ่งอยู่ในห้องนั่งเล่น อีกคนก็จะเข้าไปอยู่ในห้องนอน หากคนหนึ่งกินข้าวที่โต๊ะอาหาร อีกคนก็จะถือบะหมี่ถ้วยออกไปที่ระเบียง การใช้ชีวิตต่างคนต่างอยู่เป็นทางเลือกที่ดีที่สุดแล้ว

พอสามีบอกว่าจะไปอังกฤษ ลูกสาวพูดทันทีว่าจะตามเขา

ไปด้วย แต่ลูกเพิ่งอายุแค่เจ็ดขวบ การจะให้สามีคอยดูแลจึงเป็นเรื่องเหลือปากว่าแรง ลูกเอาแต่ร้องไห้จำที่สนามบินจนเหนื่อยอ่อน สามีอุ้มลูกขึ้นมาปลอบแล้วเดินไปเดินมาแถวทางออกขึ้นเครื่องบินอยู่อย่างนั้น ขณะที่ฉันนั่งมองพวกเขาจากที่นั่งที่อยู่ไกลๆ

หลังส่งลูกที่ร้องไห้จนผล็อยหลับมาให้ฉัน สามีก็หันหลังกลับ ฉันมองผมยาวกระเซอะกระเซิงด้านหลังของเขาค่อยๆ ไกลห่างออกไป พลังคิดว่านี่อาจจะเป็นครั้งสุดท้ายก็ได้ คนที่ทำให้ชีวิตลู่ลื่นปีสู่บุญเปล่าไม่ใช่เขา แต่เป็นฉันเอง ฉันไม่มีอะไรจะแก้ตัว

สามีขนเสื้อผ้าไปเพียงไม่กี่ชุด ข้าวของส่วนใหญ่ของเขายังอยู่ที่บ้าน ถึงอย่างนั้นบ้านกลับดูว่างเปล่าอย่างน่าประหลาด คืนนั้นฉันนอนแทบไม่หลับเพราะจู้จี้ uly โประโยคในนิยายเล่มเก่าก็พากันผุดขึ้นมาตรงหน้า เสียงหน้าต่างถูกกักตังมาจากที่ไหนสักแห่ง ฉันลุกขึ้นจากเตียง เดินเข้าไปในห้องนอนเล็กแล้วมองลูกสาวซึ่งกำลังนอนหลับสนิท ฝนที่เทลงมาทั้งคืนเพิ่งจะหยุดตอนเช้ามีดนี้เอง

เช้าวันต่อมา ลูกสาวถือหนังสือพิมพ์เข้ามาในครัว ฉันเทซีเรียลและนมใส่ถ้วยให้ลูก แล้วก็กางหนังสือพิมพ์อ่าน ในหน้าเดียวกันกับเมื่อวานมีนิยายตีพิมพ์ไว้แต่เป็นเนื้อเรื่องต่อจากวันก่อน ทำให้ดูเหมือนเป็นนิยายที่ตีพิมพ์เป็นรายตอน ฉันโยนหนังสือพิมพ์ทิ้งไปไกลๆ ด้วยความรู้สึกสั่นสะท้าน จากนั้นจึงโทรศัพท์ไปยังศูนย์บริการลูกค้าของสำนักพิมพ์

ผ่านไปครึ่งใหญ่ถึงมีผู้หญิงเสียงใสที่เป็นพนักงานให้คำปรึกษา

มารับสาย ฉันถามเสียงแข็งว่าสามารถตีพิมพ์นิตยสารหนังสือพิมพ์โดยไม่ขออนุญาตจากเจ้าของผลงานได้ด้วยหรือ เธอก็ถามกลับว่าฉันเป็นเจ้าของผลงานหรือเปล่า ฉันลังเลเล็กน้อย ก่อนจะตอบกลับว่าใช่ พนักงานคนนั้นจึงบอกว่าจะตรวจสอบข้อเท็จจริงแล้วติดต่อกลับอีกครั้ง จากนั้นก็วางสายไป

บ่ายวันนั้นหลังจากส่งลูกไปโรงเรียนอนุบาลก็มีโทรศัพท์ติดต่อกลับมาที่บ้านขณะฉันอ่านต้นฉบับภาษาอังกฤษที่จะต้องแปล เป็นงานแปลเกี่ยวกับชีวประวัติของนักวิทยาศาสตร์ผู้ได้รับรางวัลโนเบล แต่งานแทบไม่คืบหน้าเลยแม้แต่น้อย ฉันดันทุรังรับแปลงานที่ไม่ค่อยถนัด ก็เพราะความกระวนกระวายใจว่าต้องหางานที่ทำเงินให้ได้ izzz ที่ไม่รู้ว่าจะปิดฉากลงเมื่อไร ฉันกลับไม่มีรายได้เป็นชิ้นเป็นอันเลย กรณีเลวร้ายที่สุด ฉันอาจต้องใช้ชีวิตเหมือนมดปลวกคอยแทะเล็มเงินค่าเลี้ยงดูลูกที่สามีให้มาด้วย

ฉันตีพิมพ์หนังสือสามเล่มในฐานะนักเขียนนิตยสารอาชีพ แม้จะจบปริญญาโทสาขาวรรณกรรมจากอังกฤษ ทว่าสิ่งเหล่านั้นกลับใช้หางานประจำไม่ได้เลยแม้แต่งานเดียว แต่ที่เรื่องนั้นไม่ได้สร้างปัญหาใดๆ ให้กับฉันจนถึงตอนนี้ก็เพราะสามีได้งานในมหาวิทยาลัยตั้งแต่เนิ่นๆ ยิ่งเขาเก่งมากขึ้นเท่าไร ฉันก็ยิ่งไร้ความสามารถมากขึ้นเท่านั้น แต่ฉันก็คิดเอาเองมาตลอดว่า ความสามารถที่เฉลี่ยระหว่างเราก็ถือเป็นของฉันด้วยเหมือนกัน

ตอนกำลังไล่สายตาอ่านชีวประวัติอันรุ่งโรจน์ของนักวิทยาศาสตร์ที่จบจากเอ็มไอทีและแคลเทค¹ จนได้ไปทำงานที่นาซา เสียงโทรศัพท์ก็ดังขึ้น ฉันรับสายด้วยการหนีบทโทรศัพท์ไว้กับไหล่ข้างหนึ่ง ขณะกำลังฟังดูพจนานุกรมเล่มหนาเตอะไปด้วย มีเสียงใสของผู้หญิงเอ่ยถามฉันอย่างขัดถ้อยขัดคำว่า

“คุณคือคนเขียนนิยายเรื่องนั้นหรือคะ”

“อะไรนะคะ”

“เรื่องเรืออับปางนะคะ ฉันได้รับการติดต่อจากสำนักพิมพ์ว่าคุณเขียนนิยายเรื่องนั้น”

“เอ่อ...คะ ใช่ค่ะ”

ฉันนึกหน้าแล้วเปลี่ยนมาใช้มือถือโทรศัพท์แทน

“ฉันไม่รู้หรอกนะคะว่าคุณไปได้ต้นฉบับมายังไง แต่ฉันอยากให้หยุดเอาานิยายของฉันไปลงหนังสือพิมพ์ตามอำเภอใจสักที”

“จะให้ฉันเชื่อได้อย่างไรว่าคุณคือนักเขียนตัวจริง”

ผู้หญิงคนนั้นถามฉันด้วยน้ำเสียงเคลือบแคลง

“ลองบอกมาสิคะ มีคนของสำนักพิมพ์ที่จะช่วยยืนยันได้หรือเปล่า”

¹สถาบันเทคโนโลยีแมสซาชูเซตส์ (MIT) และสถาบันเทคโนโลยีแคลิฟอร์เนีย (Caltech) เป็นสถาบันที่ขึ้นชื่อเรื่องวิทยาศาสตร์และวิศวกรรมศาสตร์อันดับต้นๆ ของโลก

ฉันหลุดหัวเราะเบาๆ ออกมา

“นี่คุณ นั่นเป็นหนังสือที่ฉันตีพิมพ์กับโรงพิมพ์หน้ามหาวิทยาลัยจำนวน 20 เล่มแล้วเอาไปแจกจ่าย จะมีสำนักพิมพ์ได้ยังไงล่ะคะ แต่จำได้ว่าใส่ชื่อตามชื่อโรงพิมพ์ไปว่า ‘สำนักพิมพ์ยุคสมัย’”

เกิดความเงยบอยู่ครู่หนึ่ง

“ถ้าฉันจะถือว่าคุณเข้าใจแล้ว ฉันวางสายนะค่ะ”

“สามีฉันบอกว่าเขาเขียนหนังสือเล่มนี้เองค่ะ”

“...ว่าไงนะค่ะ”

“เขาหายตัวไปเมื่อหกเดือนก่อน”

ปลายสายพูดกับฉันด้วยน้ำเสียงรื้อนรน

“คุณมาเจอฉันสักครั้งได้ไหมคะ ฉันอยากเจอและมีเรื่องอยากเล่าให้ฟัง”

เธอคนนั้นบอกตำแหน่งที่ตั้งของคาเฟ่ในตัวเมืองแล้วก็วางสายไปโดยไม่ให้ออกาสฉันปฏิเสธ ฉันหลุบตามองโทรศัพท์อย่างเหม่อลอยอยู่ครู่หนึ่ง นึกอยากจะโทร.กลับไปแล้วบอกว่าฉันไม่มีเหตุผลต้องไปเจอคุณ แต่ก็ไม่มีเบอร์ติดต่อเธอ ฉันเอาแต่ครุ่นคิดอย่างหนักว่าจะไปตามนัดดีไหมจนไม่เป็นอันทำงานทำการตลอดทั้งบ่าย ได้แต่เขียนๆ ลบๆ ประโยคเดิมซ้ำๆ หลายสิบครั้ง กระทั่งลุกขึ้นหลังจากนั้น

พวกเราเจอกันครั้งแรกที่คาเฟ่ ‘อีซิ่ง’ ในควังฮวามุน แสงสุดท้ายยามบ่ายของวันทอดตัวยาวเข้ามาทางหน้าต่าง พอผู้หญิงคนนั้นเห็นฉันหันรีหันขวาง เธอก็ลุกขึ้น เธอสวมเดรสสีดำคลุมยาวลงมาถึงน่อง ตัวเตี้ย มีใบหน้าที่ดูอ่อนเยาว์แต่กลับหาอายุแซ่ได้วี่วี่ถ้าเสียเข็ม ดูแล้วเหมือนเด็กสาวที่พยายามเลียนแบบผู้ใหญ่ เธอน่าจะอายุราวยี่สิบตอนต้นหรือไม่ก็ตอนกลาง เป็นผู้หญิงสวยที่มีเครื่องหน้าคมชัด

“ขอบคุณที่มานะคะ”

ผู้หญิงคนนั้นยื่นมือมาทางฉัน สัมผัสเย็นเฉียบจากมือเล็กทำให้ฉันสะดุ้งโหยง เธอบอกว่าชื่อจิน ซอนอูจิน พอแนะนำตัวกันเสร็จแล้วเราก็นั่งลง

“คนที่นำนิยายไปลงโฆษณาคือแม่ของฉันเองค่ะ ตอนนั้นแม่นอนป่วยอยู่ พวกเรากำลังจะถอดใจในการตามหาอาจารย์พอดี เพราะตระเวนไปตามสำนักพิมพ์และลงโฆษณามาได้หนึ่งเดือนแล้ว”

จินมองฉันอย่างระมัดระวังแล้วถาม

“ฉันเรียกว่าอาจารย์ได้ไหมคะ”

“ค่ะ เอาตามที่คุณสะดวกเถอะ...”

ฉันพยักหน้าอย่างไม่ใส่ใจ

“อาจารย์เขียนหนังสือเล่มนั้นเมื่อไหร่หรือคะ หมายถึงเรื่อง *เรืออัปปาง* นะคะ”

“ตอนนั้นฉันจบปีสี่จากมหาวิทยาลัยแล้ว ก็คงประมาณ

ปี 2003 ค่ะ”

เสียงแหบพร่าหลุดออกมาโดยที่ฉันไม่รู้ตัว

“อาจารย์บอกว่าหนังสือเล่มนั้นยังไม่เคยตีพิมพ์อย่างเป็นทางการใช่ไหมคะ”

“ค่ะ ใช่”

เธอยื่นหนังสือเล่มหนึ่งมาให้ฉันด้วยสีหน้าราบเรียบ พอเห็นลายมือไม่คุ้นตา ฉันก็ชะงักไปครู่หนึ่ง

“นี่มัน...”

“หนังสือของอาจารย์ที่ตีพิมพ์ใหม่โดยเปลี่ยนแค่ชื่อค่ะ”

หน้าปกที่พื้นหลังเป็นสีดำยังมีเส้นกันหอยสีขาวประดับอยู่เช่นเดิม แต่ข้างบนนั้นมีชื่อเขียนไว้ว่า ‘อียูซัง’

“สามีบอกฉันว่าการเขียนหนังสือเล่มนี้เป็นเรื่องภาคภูมิใจที่สุดในชีวิต เขาเลยพกหนังสือเล่มนี้ติดตัวไปด้วยตลอดไม่ว่าไปที่ไหน”

จินหยิบรูปถ่ายที่เสียบไว้ในหนังสือออกมา

“คนนี่คือสามีเองค่ะ”

ในรูปมีผู้ชาย ผู้หญิง และเด็กชายหน้าตาน่ารักกำลังเอาหน้าแนบชิดกัน พวกเขายิ้มร่าแจ่มใสกับกำลังมองดูอะไรที่ชวนขำ สามีของเธอยิ้มกว้าง แต่ก็ดูเหมือนมีบรรยากาศหม่นๆ แฝงออกมาพื้นหน้าของเขาห่างนิดหน่อย ผมยาวปิดใบหู หากไม่นับดวงตารูปอัลมอนต์สีดำขลับที่น่าตราตรึงใจแล้ว นอกนั้นเขาก็ดูธรรมดา

“ไม่ทราบว่ามันถึงใครบ้างไหมคะ”

ฉันส่ายหน้า

“เพิ่งเคยเห็นเขาค้างครั้งแรกเลยคะ”

“ช่วยดูอีกครั้งนะคะ ไม่ต้องเป็นผู้ชายก็ได้ คุณเคยเห็น
ผู้หญิงที่หน้าตาคล้ายๆ แบบนี้บ้างไหม”

ฉันมองจิน

“คุณบอกว่าตามหาสามีอยู่ไม่ใช่หรือคะ”

“ค่ะ ใช่”

“แต่ทำไม...”

“คุณคงไม่ค่อยเข้าใจหรอก”

จินเว้นช่วงไปชั่วขณะหนึ่งราวกับอารมณ์เอ่อล้นขึ้นมา หลัง
ดื่มกาแฟหนึ่งแก้ว เธอจึงเริ่มพูด

“ชื่อจริงของเขาคืออียูมี เป็นผู้หญิงอายุ 35 ค่ะ ชื่อที่บอก
กับฉันคืออียูซัง ชื่อก่อนหน้านั้นคืออียันนา แต่ก็ไม่มีอะไรแน่ชัด
นะคะ เพราะกระทั่งเรื่องที่เป็นผู้หญิงยังหลอกได้ เรื่องชื่อหรือ
อายุก็อาจถูกขึ้นมาได้ง่ายๆ อยู่แล้ว เขาใช้ชีวิตด้วยการสวมหน้ากาก
หลายสิบอันมาตลอด แล้วก็ทิ้งหนังสือเล่มนี้กับไต่อะรี่ไว้ให้ฉัน
ก่อนจะหายตัวไปเมื่อหกเดือนก่อนคะ”

เธอหลับตามองหนังสือที่วางอยู่บนโต๊ะแล้วพูด

“ทุกคนบอกว่าเขาคงตายไปแล้ว บอกให้ฉันยอมรับความจริง
แล้วลืมเขาไปเสีย แต่ฉันทำอย่างนั้นไม่ได้ค่ะ มันไม่ใช่เรื่องง่ายตาย

ขนาดนั้น”

จินดูเห็นอย่าล้าเหมือนไม่ได้หลับได้นอนเลยหลังสามีหายตัวไป ดวงตาเธอมีเส้นเลือดฝอยคั่งจนแดงก่ำ เธอมองมาที่ฉันราวกับเป็นขอนไม้ท่อนสุดท้ายที่คว้าเอาไว้ได้อย่างหวุดหวิด ตอนนั้นเป็นช่วงเย็นวันอังคารในสัปดาห์สุดท้ายของเดือนมีนาคม อากาศปลอดโปร่งเพราะฝนฤดูใบไม้ผลิเพิ่งจะตกไป

● REC

สามีเป็นคนมีความลับเยอะค่ะ เขามักเก็บตัวอยู่ในห้องหนังสือและเขียนอะไรบางอย่าง ไม่ยอมให้ใครเข้าไปข้างในเด็ดขาดหากไม่ได้รับอนุญาต แม้แต่ลูกก็ยังเข้าออกห้องนั้นตามอำเภอใจไม่ได้เลยคะ ลูกเชื่อฟังเขา ถึงจะไม่ใช้พ่อแท้ๆ แต่ไม่มีใครดีกับลูกได้เท่าเขาเลย

ฉันคลอดเด็กคนนั้นตอนอายุ 16 ค่ะ พ่อของเด็กคนนั้นเป็นผู้ชายประเภทที่แม่ฉันห้ามสุดชีวิตไม่ให้คบกับเขา แต่ตอนนั้นฉันหัวรั้น ใครพูดอะไรก็ไม่ฟัง การทำให้แม่เจ็บปวดเป็นเป้าหมายเดียวในชีวิตของฉันค่ะ พ่อแม่หย่ากันตั้งแต่อ่อนฉันเกิด ฉันโตมาโดยไม่เคยเห็นหน้าพ่อสักครั้ง ตอนแรกฉันคิดถึงพ่อ แต่ตอนหลังฉันเกลียดชังพ่อ คิดไว้ว่าจะไม่มีวันเป็นพ่อแม่แบบนั้น แต่พอมีลูกจริงๆ ถึงรู้ว่าไม่มีอะไรง่ายเลยสักอย่าง หลังจากเลิกกับพ่อของลูกฉัน ฉันก็ไม่เคยมีความสัมพันธ์ลึกซึ้งกับใครอีก เคยลองอยู่ครั้ง

สองครั้ง แต่ก็ล้มเหลวทุกครั้งไป แล้วฉันก็ได้พบกับเขาคอนนั้นค่ะ

ฉันพบคนคนนั้นครั้งแรกตอนฤดูหนาวเมื่อสองปีก่อน เราเจอกันที่การประชุมในโบสถ์ มีเหตุบางอย่างเขาเลยได้มาพักที่บ้านฉันสองสามวัน เขาใจดีกับแม่ที่ค่อนข้างจู้จี้จุกจิกและกับลูกฉันด้วย ร่างผมบางและใบหน้ายิ้มแย้มของเขาดูสวยมากเลยล่ะค่ะ ฉันควรอะไรตั้งแต่ตอนนั้นแล้ว ทั้งเรื่องนี้ว่ามีที่ชาวผองและเรียวยาวเป็นพิเศษของเขา เรื่องที่เขาพูดคุยได้อย่างคล่องแคล่ว หรือเรื่องที่เขามีความรู้สึกไวจนจับอารมณ์คนรอบตัวได้เสมอ พอมองย้อนกลับไปแล้ว เขาก็แตกต่างกับผู้ชายทั่วไปมากเลยนะคะ คงเพราะเป็นนักเขียนถึงรู้เรื่องต่างๆ เยอะ แถมยังเชี่ยวชาญเรื่องดวงดาวจักรราศีอีกด้วย เขาบอกว่าตนราศีพิจิก ส่วนฉันราศีเมถุน แล้วก็บอกด้วยว่าราศีของเราช่วยอุปถัมภ์กันและกัน ใช่มั้ย ฉันทราบดีว่าเรื่องแบบนี้ฟังดูโง่ แต่ตอนนั้นฉันรู้สึกว่ทั้งหมดนี้เป็นเหมือนกับสัญญาณที่ชัดเจน

คุณคงอยากตำหนิว่าทำไมฉันถึงมองไม่ออกว่าคนคนนั้นเป็นผู้หญิง ทั้งที่อยู่บ้านเดียวกันไปจนถึงตอนแต่งงาน ฉันก็อยากถามกลับแบบนี้ค่ะ ถ้าอย่างนั้นคุณจะแน่ใจได้อย่างไรว่าคนข้างๆเป็นผู้ชายหรือผู้หญิง ฉันคงต้องพูดถึงเรื่องเช็ทซ์...พวกเราไม่เคยนอนด้วยกันสักครั้งเลยล่ะ ตอนคบกันก็ไม่ได้มีการล่วงเกินสัมผัสเนื้อตัว จนวันหนึ่งเขาพูดขึ้นมาเองอย่างยากลำบากว่าตนไม่ได้สนใจเรื่องความสัมพันธ์ทางกายเท่าไร เขาไม่ได้อธิบายอะไรยืดยาว

แต่ดูเหมือนมีเรื่องราวซับซ้อนบางอย่างอยู่เบื้องหลังค่ะ ฉันคิดว่า
นั่นไม่ได้เป็นเรื่องราวแรงอะไร ไม่สิ ฉันอาจกลัวที่จะขบคิดกับ
ปัญหานั้นอย่างลึกซึ้งก็ได้ เราเป็นเพื่อนที่คุยกันได้ทุกเรื่อง แล้ว
ฉันก็ไม่เคยเจอใครที่ใจตรงกันขนาดนี้มาก่อน เลยจะปล่อยให้
คนแบบเขาหลุดมือไปเพราะเรื่องเซ็กซ์ไม่ได้ ถึงอย่างไร พอเวลา
ผ่านไปอีกสองสามปี เรื่องนั้นก็จะเสื่อมลงก่อนเป็นอย่างแรกเลย
ไม่ใช่หรือคะ

แม้เราไม่ได้มีเพศสัมพันธ์กัน แต่ก็เป็นคนรักที่ใกล้ชิดและ
สนิทสนมกันมากกว่าใครๆ ความสัมพันธ์ของหญิงชายเป็นสิ่งที่
นิยมเป็นคำคำเดียวได้ยาก ทุกความสัมพันธ์มีรูปแบบแตกต่างกัน
ออกไป และแต่ละคนก็มีมาตรฐานวัดความสุขของตัวเอง เขาจะ
นอนตะแคงมาทางฉันทุกคืน แล้วเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นในวันนั้นให้ฟัง
พอว่างเขาก็จะใช้เวลาร่วมกับฉันและลูก พวกเราเดินทางไปเที่ยว
ภูเขาและทะเล หากวันไหนฉันซึมไปโดยไม่มีเหตุผล เขาจะนั่งลง
หน้าเปียโน แล้วเล่นเพลงบรรเลงสั้นๆ อันไพเราะของโชแปง² ให้ฟัง
เขาเป็นคนที่ทำให้ฉันรู้สึกอึดอัดกับช่วงเวลาธรรมดาๆ

ตอนเขาพูดเรื่องแต่งงานขึ้นมา ฉันตอบตกลงโดยไม่ลังเล
แม้แต่น้อย การที่ลูกชายเชื่อฟังเขาคงจะมีส่วนช่วยในการตัดสินใจ

²เฟรเดอริก โชแปง (ค.ศ. 1810 - 1849) คีตกวีและนักเปียโนชาว
โปแลนด์ที่มีชื่อเสียงในช่วงต้นคริสต์ศตวรรษที่ 19

ของฉันด้วย ฉันเติบโตมาในครอบครัวที่แห้งเหี่ยว เลยไม่อยากให้ลูกมีชีวิตแบบเดียวกัน ฉันเชื่อว่าการแต่งงานจะเป็นหนทางที่ทำให้เราทุกคนมีความสุข แต่แม่ฉันกลับคิดต่างออกไป เธอเป็นนักเขียนไส้แห้ง นอกจากหนังสือขายเล่มเดียวที่ไม่มีใครรู้จัก เขาก็ไม่มีผลงานอื่นอีก แม่มารู้ถึงความสัมพันธ์ของเราเอาตอนหลังเลยไล่ตะเพิดเขาออกจากบ้านไป ก็นะ อย่างไรก็ตามที่นั่นก็เป็นบ้านของแม่ ฉันตามเขาออกจากบ้านมาด้วย พวกเราคอยหลบแม่อยู่เกือบเดือน ต้องลำบากมากเลยละค่ะเพราะไม่มีเงิน แต่ก็ไม่เคยมีช่วงเวลาไหนที่ฉันรู้สึกมีชีวิตชีวาเท่าตอนนั้นมาก่อน จนสุดท้ายแม่ก็ยอมแพ้ทุกเรื่องและยอมรับเรา พวกเราเลยได้รับอนุญาตให้แต่งงานกันแบบนั้นเองค่ะ

คนคนนั้นบอกว่าเกิดและโตที่รัสเซีย พ่อแม่เคยทำงานเป็นมิชชันนารีและเพิ่งเสียไปไม่นาน ในงานแต่งงานไม่มีญาติฝั่งเจ้าบ่าวมาร่วมงานเลยสักคน มีแค่ผู้ชายที่อยู่รัสเซียโทรศัพท์มาแสดงความยินดีกับฉันเพียงคนเดียว เขาส่งของขวัญแต่งงานมาให้ด้วยไปรษณีย์ทางอากาศ เป็นตุ๊กตาแม่ลูกดกฝังทับทิมนะค่ะ มองแวบเดียวก็รู้แล้วว่าเป็นของล้ำค่ามาก ๆ

ในวันแต่งงาน สามีสวมทักซีโดที่เหมือนกับของลูกชาย เขาคงประหม่าจึงไม่พูดไม่จาเลยตลอดทั้งพิธี ไม่หัวเราะตอนบาทหลวงผู้ประกอบพิธีแซวว่าเจ้าบ่าวสวยเหมือนผู้หญิงด้วย งานแต่งงานจัดในโบสถ์อย่างเรียบง่ายและงดงามเหมือนที่ฉันใฝ่ฝันมาตลอด

ฉันได้มรดกเล็กน้อยจากพ่อที่เสียไป ตอนแรกแม่เป็นคนดูแลให้ แต่หากฉันแต่งงานเมื่อไรจะได้รับโอนมา ฉันคิดจะพาลูกย้ายไปรัสเซียพร้อมกับเขา เราตกลงกันว่าเราจะเปิดเกสต์เฮาส์ในหมู่บ้านที่เงียบสงบใกล้ทะเลสาบไบคาล นั่นเป็นแผนการของเรา ฉันเลยยกมรดกทั้งหมดที่ได้รับให้เขาดูแล แต่พอผ่านงานแต่งงานไปได้ไม่นาน เขาก็หายตัวไปโดยไม่แตะต้องเงินของฉันเลยแม้แต่หน่วยเดียว อยู่ๆ ก็หายไปเพียงลำพังเลยล่ะ

เช้าวันนั้น ฉันลืมตาตื่นขึ้นมาบนเตียงด้วยความรู้สึกเย็นเยือกอย่างบอกไม่ถูก คนคนนั้นไม่อยู่ข้างๆ แล้วล่ะ พ่อไปดูห้องหนังสือก็เห็นว่าประตูเปิดทิ้งไว้ชั่วข้ามคืน บันไดมีกระดาดขาปีกหนึ่งวางอยู่ ฉันนั่งลงตรงที่ของเขาแล้วเริ่มอ่านกระดาดขานั้น ตอนแรกฉันนึกว่านั่นคือนิยายของเขาล่ะ เป็นเรื่องที่น่าสนใจใช้ได้ทีเดียว ตัวละครหลักเป็นผู้หญิงที่ปลอมตัวตนไปเรื่อยๆ เป็นครูสอนเปียโน อาจารย์มหาวิทยาลัยไปจนถึงหมอ เธอเปลี่ยนผู้ชายไปถึงสามคน ในตอนสุดท้ายผู้หญิงคนนั้นปลอมตัวเป็นผู้ชายแล้วแอบอ้างเป็นนักเขียนนิยายล่ะ ในตอนนั้นฉันอ่านเรื่องราวด้วยความคิดว่าเป็นเพียงเรื่องที่แต่งขึ้นเท่านั้น แต่พออ่านไปเรื่อยๆ ก็ค่อยๆ รู้ตัวขึ้นมา ทั้งเรื่องภรรยาและลูกชายอายุน้อยของผู้หญิงคนนั้นที่ไม่เคยคิดเคยฝันว่าตัวละครหลักจะเป็นผู้หญิง รวมไปถึงแม่ยายจอมโลภที่เคยเป็นครูมาก่อน...นั่นเป็นเรื่องของพวกเขา เรื่องราวที่เขียนขึ้นจากสิ่งต่างๆ ที่เราผ่านกันมา สถานที่ที่เคยไป

กับฉัน ผู้คนที่เรารู้จักร่วมกัน ทุกอย่างถูกเขียนออกมาโดยไม่ผิดเพี้ยนไปจากความจริงแม้แต่นิดเดียว แตกต่างกันแค่ที่ว่าจริงๆ แล้วคนคนนั้นเป็นผู้หญิง

เมื่อความจริงที่เป็นเหมือนใบมีดอันแหลมคมเฉาะลงตรงกลางกระหม่อม ร่างกายฉันก็เหมือนถูกผ่าออกเป็นสองซีกไปจนถึงปลายเท้าเลยล่ะ ฉันหลับตา เผื่อให้มีดเล่มนั้นปลิดลมหายใจ แต่ต่อมาก็เข้าใจสถานการณ์ทั้งหมดอย่างถ่องแท้ราวกับเส้นผมที่เคยบังภูเขาตรงหน้าหลุดออกไปจากดวงตา เข้าใจว่าทำไมเขาถึงกระอักกระอ่วนที่จะพูดถึงอดีตมาโดยตลอด ทำไมเวลาฉันเข้าไปใกล้ที่ไรถึงสะดุ้งและขยับหนีไปไกลเหมือนตกใจ ทำไมถึงจากพวกเราไปโดยไม่บอกกล่าวแบบนั้น ขึ้นส่วนที่กระจัดกระจายกลับเข้าที่ในชั่วพริบตา

หลังจากนั้นฉันก็ตามสืบอดีตของเขามาเรื่อยๆ แม้ว่าชื่อของคนที่ปรากฏ อาชีพ สถานที่ ช่วงเวลา ปีที่เกิดเหตุการณ์ในไต่อะรีจะมีส่วนที่แตกต่างไปจากความเป็นจริงบ้าง แต่ท้ายที่สุดแล้วไต่อะรีนั้นก็ยังเป็นบันทึกชีวิตของเขา เขาเขียนเรื่องราวจริงๆ ของตัวเองอยู่อีกฝั่งหนึ่งของผนัง ขณะที่ลูกและฉันเคลิ้มกับคำโกหกของเขาและผล็อยหลับไป ตอนแรกความโกรธของฉันพลุ่งพล่าน แต่ตอนหลังฉันอ่อนใจจนเอาแต่เหม่อลอย กระทั่งเวลาผ่านไปฉันก็เหลือแค่คำถามเดียว ฉันไม่สนใจหรอกว่าเขาหนีไปที่ไหน ทำไมถึงใช้ฉันเป็นเครื่องมือ นั่นเป็นการเข้าหาที่วางแผนไว้ก่อนหรือเปล่า

สิ่งที่ฉันอยากจะถามมากกว่าก็คือ ทำไมถึงให้ฉันดูโดยรีนั่น ทั้งที่ถ้าเขาคิดจะกำจัดมันก็น่าจะมีโอกาสทำได้สบายๆ ก่อนไปอยู่แล้ว แต่เขากลับวางไว้บนโต๊ะอย่างกับจัดแสดงให้ดู เหมือนว่าจะบอกให้ฉันอ่าน นั่นเป็นการหลอกลวงกันอีกอย่างหนึ่งหรือเปล่า หรือเป็นการสำนึกผิดอยู่นิดหน่อยกันคะ

หากเขาจะต้องมรดกที่ฉันได้รับแม่เพียงนิดเดียว ฉันก็คงคิดเสียว่าเขาเป็นแค่โจรตมตุนทั่วไป แล้วก็ลืมเขาเสีย แต่เขาไม่ได้เอาอะไรไปจากฉันเลย อาจารย์บอกว่าอาจารย์เป็นนักเขียนนิยายจริงๆ เพราะอย่างนั้นคงเข้าใจมนุษย์ดีกว่าฉัน สิ่งที่ทำให้คนคนนั้นจนตรอกถึงขั้นนี้คืออะไรกันคะ ช่วงเวลาที่พวกเรายู่ด้วยกันมีความหมายอะไรบ้าง ที่สำคัญคือทำไมเขาถึงทิ้งเรื่องราวเหล่านั้นไว้กับฉัน

ลูกชายฉันเขียนจดหมายขอให้คนคนนั้นรีบกลับมาทุกคืน บางครั้งทั้งหมดนี้ก็เหมือนความฝันเลยล่ะ ทำเอาฉันคิดว่าตัวเองที่หลับลึกไปเมื่อหกเดือนก่อนกำลังฝันร้ายซ้ำๆ อยู่หรือเปล่า บางครั้งฉันรู้สึกถึงตัวตนของเขาที่กลับมาหาท่ามกลางความมืดอยู่เรื่อย ฉันลองยื่นมือออกไปเพื่อรั้งเขาไว้ แต่สิ่งที่คว้าได้มีเพียงความว่างเปล่า ไม่พบตัวตนของเขาที่ไหนเลย เสียงเปียโนอันไพเราะท่วงทำนองนั้นที่ล่องลอยมากับสายลมเอาแต่วนเวียนอยู่ในหู เสียงนั้นทำให้ฉันแทบจะเป็นบ้าทุกคืน

*

ลูกสาวกลับไปแล้วหลังฉันกลับจากคาเฟ่มาถึงบ้าน พี่เลี้ยงเด็กชาวโซซอน³ อายุสี่สิบกลาง ๆ ต้อนรับฉันด้วยสีหน้าเรียบเฉยตามแบบของเธอ เธอขอให้ฉันจ่ายค่าจ้างเดือนนี้เร็วกว่าปกติ เพราะมีเหตุให้ต้องลาออกกะทันหัน พอฉันโมโหใส่ว่าอยู่ ๆ ทำแบบนี้ได้อย่างไร เธอก็ร้องไห้หน้าตานองและคร่ำครวญว่าแม่เสีย ฟังดูก็รู้ว่าโกหก แต่ฉันก็ไม่รู้จะโต้แย้งอย่างไร สุดท้ายก็พูดอะไรไม่ออกและยังต้องจ่ายค่าปลอบขวัญเพิ่มให้ด้วย กว่าจะปลอบเธอให้สงบได้ก็เล่นเอาเหนื่อย ฉันปล่อยเธอกลับบ้านแล้วทิ้งตัวนอนบนโซฟาโดยไม่ได้เปลี่ยนเสื้อผ้าด้วยซ้ำ ในหัวปวดแปลบไปหมดแล้วก็คิดขึ้นมาได้ว่า บ่ายพรุ่งนี้หลังลูกกลับจากโรงเรียนอนุบาล จะไม่มีคนช่วยดูแล

ถ้าเป็นเมื่อก่อนฉันคงจะรีบโทรศัพท์ไปหาแม่ทันที แต่หลังจากพ่อได้รับการวินิจฉัยว่าเป็นมะเร็งกระเพาะอาหารเมื่อปีที่แล้ว บ้านของพ่อแม่ก็มีแต่ความวุ่นวาย ตอนรู้ผลตรวจนี้ ดอกไม้ที่พ่อได้รับจากงานเลี้ยงเกษียณยังโรยไม่หมดด้วยซ้ำ หมอบอกให้เตรียมใจเพราะเป็นมะเร็งระยะที่สี่แล้ว หลังจากได้รับคำพิพากษา

³ คำเรียกชาวจีนเชื้อสายเกาหลีที่ถือสัญชาติจีน เป็นหนึ่งในชนกลุ่มน้อยซึ่งมีถิ่นฐานหลักอยู่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือของจีน

ประหารชีวิต พ่อกับแม่ก็เดินออกจากโรงพยาบาลโดยไม่พูดอะไรสักคำ แต่จู่ๆ แม่ก็หยุดยืนนั่งตรงหน้าสวนดอกไม้ของโรงพยาบาลที่มีคนสวมชุดผู้ป่วยออกมารับแสงแดดกัน

“เราหย่ากันเถอะค่ะ”

คงไม่มีจังหวะไหนเหมาะกับการเล่นมุกตลกร้ายไปมากกว่าตอนนั้นแล้ว พ่อกุมท้องหัวเราะจนน้ำตาเล็ดออกมานิดหนึ่ง พอหยุดหัวเราะแล้วยืนตัวตรงก็รู้สึกเหมือนอะไรบางอย่างถูกชะล้างออกไปจนสะอาด ความโศกเศร้าที่แสนเจ็บปวดก็หายไปด้วยเล็กน้อย พ่อมองแม่ที่ร่วมทางกันมาทั้งชีวิต เขายิ้มพลางจับมือแม่ไว้ แต่แม่ไม่ได้ยิ้ม แถมยังค่อยๆ ดึงมือที่ถูกจับไว้ออกด้วย

“ฉันไม่ได้พูดเล่นค่ะ เราหย่ากันเถอะ”

แม่เก็บข้าวของอย่างรวดเร็วแล้วออกจากบ้านไป เหตุผลการหย่าที่บอกผ่านทนายมาคือ ‘นิสัยไม่เข้ากัน’ แม่เรียกร้องกรรมสิทธิ์เครื่องหนึ่งในทรัพย์สินที่ถือร่วมกัน ก็คืออพาร์ทเมนต์ในแขวงม้งวอนและบ้านที่อินซอน พ่อแผดเสียงตะโกนประหนึ่งเป็นเทพเจ้าที่โกรธแค้น ใช้เรื่องนิสัยไม่เข้ากันมาเป็นข้ออ้างเพื่อทอดทิ้งสามีที่ไร้ความสามารถและป่วยไข้อย่างนั้นหรือ พ่อทุบหน้าอกตัวเองด้วยกำปั้นดังต๊ับๆ คนที่เคยเป็นอาจารย์เอกพันธ์สัญญาเดิม⁴

⁴ ส่วนแรกของพระคัมภีร์ไบเบิล กล่าวถึงบทปฐมกาลและการสร้างโลกเป็นต้น

ที่สามเธอล้ายต้องประสบกับแกรนด์สแลม⁵ แห่งโศกนาฏกรรมในวัยชรา ทั้งการเกษียณ โรคมะเร็ง และการหย่าร้างในช่วงบั้นปลายชีวิตของเขาแตกสลายเป็นเสี่ยงๆ ในช่วงพริบตาเช่นเดียวกับโยบ⁶ ส่วนแม่เดินทางท่องเที่ยวยุโรปตามลำพัง พอกลับมาแล้วก็ไปอยู่บ้านน้าสาวที่เป็นโสด โทรศัพท์ไปหาก็ไม่รับ ส่งข้อความไปก็นานกว่าจะตอบกลับ นี่เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นนานเกินหนึ่งฤดูกาลแล้ว

เช้าวันต่อมา ฉันพาลูกไปที่บ้านพ่อเพื่อจะขอให้ช่วยดูลูกแค่วันเดียว พ่อเรียกคนดูแลมาวันเว้นวันและสั่งข้าวก่อ่งที่มีเครื่องหมายรับรองว่าเป็นอาหารออร์แกนิกมากินทุกมื้อ เขาขอฉันว่าทำทุกอย่างได้ด้วยการแตะสมาร์ตโฟนเพียงครั้งเดียว แถมยังบอกด้วยว่าผลการรักษามะเร็งดูมีความหวังขึ้น บางทีความมุ่งมั่นที่ว่า ‘ฉันจะไม่ยอมตายอย่างโดดเดี่ยว’ คงกลายมาเป็นแรงผลักดันในชีวิตไปแล้ว วันนั้นพ่อถึงดูกระปรี้กระเปร่าอย่างเห็นได้ชัด เขาเล่าว่าแม่ส่งเอกสารขอหย่ามาหลายครั้ง ความรู้สึกของพ่อเลยคำว่า ‘ขุนเคื่องไปไกลเคียงกับคำว่าเคียดแค้นแล้ว’ ตอนได้ยินคำถาม

⁵ เป็นศัพท์ที่นิยมใช้ในกีฬเทนนิส หมายถึง การชนะครบทุกรายการใหญ่

⁶ เป็นหนังสือเล่มหนึ่งในพระคัมภีร์ไบเบิลภาคพันธสัญญาเดิม ที่เล่าถึงตัวละครชื่อโยบ ชายผู้เคยมีพร้อมทุกอย่างแต่ถูกภัยพิบัติรุมเร้าจนพรากทุกอย่างไปจากชีวิต

ของพ่อว่าหากไปถึงชั้นชั้นโรงชั้นศาลจะขอให้ฉันไปเป็นพยานได้ไหม ฉันตอบอ้อมแอ้มแล้วก็รีบเผ่นออกจากบ้านนั้นราวกับวิ่งหนีอะไรบางอย่าง

ฉันไปบรรยายวิชาทั่วไปในมหาวิทยาลัยที่ตั้งอยู่ชานเมืองของจังหวัดเชียงใหม่ก็สัปดาห์ละสองครั้ง ชื่อวิชาคือ ‘การฝึกอ่านและเขียนเชิงวรรณกรรม’ แต่ส่วนใหญ่แล้วจะถูกใช้เป็นเวลาจับหลักตามอรรถาธิบายหลังพักเที่ยง มีนักศึกษาบางคนที่นอนหลับไปต้งๆ ด้วย พวกเขาไม่สนใจ ‘การอ่าน’ และแน่นอนว่า ‘การเขียน’ ก็เช่นกัน ท่ามกลางบรรยายศาสตร์ล้าหลังพักผู้โดยสารสำหรับรถ ฉันก็ได้แต่พูดพร่ำไปเรื่อยเหมือนเล่นซ้ำวิชาที่บรรยายแบบเดิมๆ มาหลายปี

ครั้งหนึ่งฉันเคยใช้บรรดาวรรณกรรมที่ประกอบการสอนเป็นเหมือนตำราชีวิตมาก่อน ฉันเองก็เคยเชื่อว่านิยายเรื่องหนึ่งทั้งฆ่าหรือช่วยชีวิตคนได้ แต่จริงๆ แล้วเป็นอย่างนั้นแน่หรือ ตลอดเจ็ดปีที่ผ่านมา ฉันทั้งไม่ได้อ่านและเขียนหนังสือเลย แต่ถึงอย่างนั้นฉันก็ไม่ตาย เพราะฉันต้องคลอเคลียลูก กระบวนการทั้งหมดนั้นเป็นเหมือนการข้ามสิ่งกีดขวางหลายร้อยอันสำหรับฉัน ฉันเสียเวลามากมายไปกับการสะดุดล้มลงที่ละอันๆ ทั้งสิ้นหวัง กลับมาหายดีเหมือนเดิม ล้มลงอีกครั้ง พังทลาย แล้วลุกขึ้นยืนใหม่ แน่ใจว่านี่ไม่ใช่ข้อแก้ตัว ไม่ว่าผู้หญิงคนไหนก็ไม่อาจนับการคลอเคลียลูกเป็นประสบการณ์การทำงานได้

มหาวิทยาลัยในฤดูใบไม้ผลิมีดอกแมกโนเลียบานสะพรั่งมากที่สุด หลังจากสอนเสร็จและนักศึกษาออกไปกันหมดแล้ว ฉันมองช่อดอกไม้สีขาวสะอาดนอกหน้าต่างพลางคิดถึงผู้หญิงคนนั้น อียูซัง อียูมี หรือมีชื่ออื่นอีกกันนะ ผู้หญิงคนนั้นที่ไม่เคยแม้แต่จะเจียดไถ่ลัคนะดูริยางคศิลป์ แต่เข้าทำงานเป็นอาจารย์สอนเปียโน และช่วยให้นักเรียนหลายคนได้รับรางวัลจากการประกวด เธอเป็นทั้งหมดที่ไม่มีใบประกอบวิชาชีพ เป็นภรรยาของผู้ชายสามคนที่แตกต่างกันลิบลับ และเป็นสามีของผู้หญิงคนหนึ่ง นี่เป็นเรื่องที่ไม่น่าเชื่อเลย แต่สิ่งที่ฉันไม่เข้าใจมากที่สุดคือ *เรืออัปปาง* แทกริมเข้าไปอยู่ในชีวิตหนักหน่วงของผู้หญิงคนนั้นได้อย่างไร

เรืออัปปาง เป็นนิยายที่เล่าเรื่องราวของนักประดาน้ำหนุ่มตอนที่บังเอิญได้ไปสำรวจซากเรืออัปปางใต้ท้องทะเล ชายหนุ่มไม่ได้มีหน้าที่การงานมั่นคง ความสุขในชีวิตของเขาคือการเดินทางไปตามที่ต่างๆ ทั่วโลกแล้วแหวกว่ายในท้องทะเล วันหนึ่งเขาได้รับการว่าจ้างให้เข้าร่วมการสำรวจเรือท่องเที่ยวที่มากะยหินโสโครกบริเวณหมู่บ้านชาวประมงเล็กๆ แถบทะเลเมดิเตอร์เรเนียน มีนักประดาน้ำมืออาชีพอีกสามคนที่มีความหลังชีวิตคล้ายคลึงกันมาทำงานนั้นร่วมกับเขา พวกเขาเดินเรียงแถวหน้ากระดานลงทะเลเหมือนพี่น้องที่สนิทชิดเชื้อกัน ดำน้ำผ่านสาหร่ายและโขดหิน รวมถึงฝูงปลาสีสันสดใส...จนท้ายที่สุดก็เข้าไปในเรืออัปปางที่จมอยู่ก้นทะเล หลบเศษเหล็กแหลมคม ขึ้นโผล่ผุดพอง ซากตะกอนที่

กองทัพบกเป็นชั้นๆ เข้าไปยังโถงทางเดินแคบๆ ในตัวเรือ หน้าที่ของพวกเขาคือตรวจค้นภายในห้องพักร้อยกว่าห้องที่ละห้อง ใช้ไฟฉายเล็กๆ ส่องดูในห้องพักแขกอันมืดมิดแล้วเก็บเอาทรัพย์สินสูญหายออกมา การทำงานตึงเครียดตั้งแต่ตอนแรกเริ่ม ในเรือลำนั้นมีพลังงานที่ไม่ชอบมาพากลไหลเวียนอยู่ทั่ว เวลาที่เขาและเพื่อนร่วมงานกลับขึ้นบกจะรู้สึกได้ว่าหนักอึ้งและอ่อนเพลียเหลือเชื่อ สุดท้ายพวกเพื่อนร่วมงานก็พากันถอนตัวจนหมดภายในเวลาเพียงหนึ่งสัปดาห์ ห้องพักร้อยกว่าห้องจึงกลายเป็นภาระของเขา เขาเองก็รู้ว่าการว่ไปมาตามห้องว่างๆ ในเรือลำนั้นส่งผลกระทบไม่ดีนักต่อตัวเอง แต่มีเหตุผลบางอย่างทำให้เขาหยุดทำงานนั้นไม่ได้ ทุกครั้งที่เปิดประตูเข้าไปในห้องเล็กๆ เหล่านั้นซึ่งจมอยู่ใต้ทะเล ความหวาดหวั่นอันแปลกพิลึกจะเข้าครอบงำเขา พื้นที่มืดสนิทเหมือนกำลังเบิกตากว้างมองเขาทั้งที่มันไม่มีลูกตาตลอดฤดูร้อนเขาไล่เปิดห้องอันว่างเปล่าที่กั้นทะเลดูที่ละห้องหยิบเอาสิ่งของอย่างรองเท้าผ้าใบขาดรุ่งริ่งข้างหนึ่ง หมวกสักหลาดที่ปีกหมวกหลุดออกไปแล้ว กระเจกถือประดับอัญมณีปลอมๆ ขวดนมที่แตก ของพวกนั้นไม่มีคุณค่าใดๆ แต่เขาเพ่งมองสิ่งของเหล่านั้นด้วยใจจดจ่อทุกวัน วันคืนที่นอนหลับลึกไปโดยไม่ฝันแล้วผวาสะดุ้งตื่นขึ้นมายังคงเกิดขึ้นซ้ำแล้วซ้ำเล่า

เขาได้รับเงินค่าจ้างเต็มเม็ดเต็มหน่วยหลังฤดูร้อนผ่านพ้นไป และงานสำรวจอันยากลำบากก็จบลงสักที จากนั้นเขาสามารถไปได้

ทุกหนแห่งตามแต่เท้าจะพาเดินไป และแหวกว่ายในทะเลได้เท่าที่
ใจต้องการแล้ว ทว่าเขากลับไม่รู้ว่าจะต้องไปที่ไหน มีอะไรบางอย่าง
เปลี่ยนไปในช่วงฤดูร้อนที่แล้ว เขาคุ่นคิดว่าจริงๆ ตนต้องการ
อะไร ต้องเป็นคนแบบไหน แต่ก็คิดอะไรไม่ออกสักอย่าง จน
ท้ายที่สุดเขาตระหนักความจริงได้ว่าตนเป็นสิ่งกลางเปล่า ไม่มี
ประโยชน์ใดๆ เลย เรืออับปางที่ก้นทะเลลึก สิ่งของที่ลอยเคว้งคว้าง
อยู่ในนั้น ตะใคร่ที่ถูกน้ำทะเลพัดจนพลัวโหว่ไม่เห็นรูปร่างเดิม
นั่นละคือตัวเขา

หลังจากนั้นชายหนุ่มก็หายตัวไปจากหมู่บ้านอย่างไร้ร่องรอย
ไม่มีใครรู้ว่าเขาไปที่ไหน เขาไม่ใช่คนที่จะได้ดึงดูดความสนใจของใคร
ตั้งแต่แรกอยู่แล้ว แต่ไม่นานนักก็มีเหตุการณ์ที่ทำให้ผู้คนพากัน
พูดถึงเขาอีกครั้ง เหล่านักประดาน้ำที่ชื่นชอบการดำน้ำยามค่ำคืน
พากันดำลงไปยังก้นทะเลแล้วพบซากเรืออับปางเมื่อนานมาแล้ว
สิ่งที่ดึงดูดสายตาเหล่านักประดาน้ำจากซากเรือผูกพันและมี
สาหร่ายทะเลพันเป็นพวงคือใบเรือสีขาวซึ่งแขวนอยู่กับเสากระโดงเรือ
เอนเอียง ทั้งที่ใต้ท้องทะเลมืดสนิท ไม่มีแสงสว่างเลยแม้แต่หย้อย
แต่ใบเรือที่ห้อยอยู่กับเรืออับปางกลับขาวเจิดจ้าจนแสบตา ใบเรือ
ลอยพลัวไปตามคลื่นน้ำเหมือนเพิ่งจะออกเดินทาง

ฉันเพิ่งออกหักตอนเขียนนิยายเรื่องนี้มา ความรักที่ยึดเยื้อ
มาตั้งแต่อายุ 17 ปีปิดฉากลง อีกฝ่ายเที่ยวโพกหน้าเรื่องฉันให้